vende hvad han vil af sine Indtægter, til Formaal, som ikke staa i nogen Forbindelse med Hjemmet og dets Krav. Ved at indføre Særeje vilde der kun blive to om at gjøre sig skyldig i denne Skammelighed.

Min Uvilje mod Særeje skriver sig væsenlig derfra, at jeg ved Særeje forstaar fuld og uindskrænket Raadighed over sit eget. Særeje i denne Forstand vil føre til Erhversfrihed for Konen, og det er væsenlig denne, der efter min Mening vil gjøre Hjemmet til en Illusion og undergrave Ægteskabet. Men i Fru W's Argumentation kommer Særeje uvilkaarlig til at staa i en anden, mere speciel Betydning, for hvilket Fruen ikke har faaet Øjet op. Det Særeje, som vi nu om Stunder rundt om finde praktisk gjennemført, er saa godt som udelukkende et Særeje, der hindrer Manden i efter eget Forgodtbefindende at disponere over Konens Ejendom i sin Forretning. Medens Fru W. i disse Ægtepagter ser et Skridt hen imod det absolute Særeje, saa vilde jeg snarere deri se det første, rigtignok ubevidste Skridt paa Vejen henimod Fælleseje med fælles Dispositionsret. Praktisk set virker nemlig Konens Særeje for Tiden saaledes; hvor langt man skal behøve at gaa videre ad denne Vej, — om den fælles Dispositionsret har gjort sin væsenlige Nytte ved at virke paa dette Punkt til at beskytte Hustruen, saa Manden ikke uden Hustruens Samtykke kan disponere over hendes Formue i sin Forretning, og hun ikke benytte sine Kapitaler til at danne en Forretning for sig selv, det vil Tiden vise, naar det en Gang ogsaa kan blive en praktisk Fornødenhed at beskytte Manden, det vil her sige Hjemmet, mod Overgreb fra Hustruens Side.

Fru W. har fundet en Uagtsomhed hos mig i den Omstændighed, at jeg foreslaar en ufravigelig Ordning af Ægteskabets retslige Karakter, medens jeg dog finder det korrekt, at denne Ordning fraviges i Undtagelsestilfælde. Jeg maa bekjende, at jeg ikke forstaar, hvilke Vanskeligheder for Begribelsen der skulde ligge i en ufravigelig Regel, som fastsætter en Hovedorden for det normale og Undtagelser for de specielle Tilfælde. Som Fru W. her sikkert har set for flygtigt paa Sagen, er det muligt, at jeg paa min Side ved en mere anstrængt Tænken vilde kunne finde Pointen i hendes Spørgsmaal om, hvad en Hustru, der lever i Fælleseje med sin Mand, skulde gjøre, i Fald hendes Mand uden eller mod hendes Samtykke handlede efter sit eget Skøn. Fru W. ser her kun to Udveje, Skilsmisse eller Bodeling. Mig forekommer det mærkværdigt, at Fælleseje med fælles Dispositionsret kan opfattes som noget, der i det store hele giver hver Part Fuldmagt til paa egen Haand at disponere paa en for begge Parter forpligtende Maade. For at tage et Exempel, som Fru W. selv lejlighedsvis anfører; en Kjøbmand ønsker at oprette en Filial i en anden By. Vil han nu kunne gjøre dette mod